

Drága Imasarkasok! :)

Lehet kicsit hosszú lesz, de úgy érzem ezt nektek is el kell mondanom, mert a sok ima hiszem, hogy nagyon célba ért. :)

Szóval, a vizsgaidőszakot úgy zárhattam le, hogy mindenem ötös lett, leszámítva azt a két tantárgyat, amiből egy pont híján 4-est kaptam és csak egy hármasmom lett. Akkora áldást érzek ezekben a vizsgákban, mert ahogy nekiindultam inkább arra hajtottam, hogy meglegyen mind. Olyan csodálatosan megsegített ez idő alatt az Isten, hogy mindenből a legjobbat hozta ki. Az egyik vizsgán pl. 6 tételből csak egyetlen egy volt, amit 5-re tudtam és azt kaptam. De tisztában vagyok vele, hogy sokat kell még tanulnom, de ismer annyira a Jó Isten, hogy tudja, hogy ezzel tisztában vagyok. Szóval ilyen csuda dolgokat éltem meg és persze az imákat.

Be kell valljam, hogy volt egy barátnőm, aki tudjátok, létezik az a fajta diák, aki mindent nagyon jól megjegyyez, minden sikerül neki és mindig "mázlija" van. Nagyon bántott, hogy mennyit dolgoztam, tanultam és valakik ugyanazt kapják kevesebb munkáért. Igazságtalannak éreztem, de aztán valahogy megnyugodtam, bár legbelül úgy szerettem volna, ha ő is megtapasztalja milyen ez, amikor valami nem jön össze. Ma volt a felvételem logopédiára. Képzeljétek, hogy úgy vettem fel, hogy azon kevesek közé, akiket nem szigorítottan, valamilyen feltételhez kötötten vettem fel. Szóval nem kell járnom semmilyen szakemberhez. Tény, hogy én jártam külön órákra, de sokat segített, de legtöbb, itt is az Isten közbenjárása. Végig futtattam a fejemben, miközben sorra jöttek ki azok akiknek nem sikerült a felvételi, hogyha most se sikerül akkor azt jelenti, hogy még tanulnom kell, de ha a pótfelvételin se sikerülne akkor nem ez az én szakom, de akkor sem hagyom itt a gyógypedagógiát, hanem választok másik szakirányokat.

Közben ez a barátnőm is ma volt alkalmasságin és neki sajnos nem sikerült. Miközben láttam, hogy mennyi szomorú és mennyire összeomlik egy megpróbáltatás alatt, akkor jöttem rá igazán, hogy mindezek a "kisebb" nehézségek, amik nagyobbak tűnnek, amikor történnek, mennyire a javamra válnak. Ezen kívül még abban is megbizonyosodtam, hogy hiába szeretném, hogy másoknak is legyen néha olyan nehéz pillanatuk, mint nekem, nem biztos, hogy ők azt úgy tudják feldolgozni, mint én. Annyira csodálatosnak tartom, hogy mennyire ismer minket az Isten, hogy tudja mennyi az a teher, amit az Ő segítségével elbírunk. Mert bevallom, ha nem tudnám, nem lenne a gondolataimban, hogy minden ellenére az Isten a kezében tart, biztos, hogy az elveszett, céltalan emberek között téblábolnék.

Sokat tanultam, sőt talán örökre megjegyyeztem, hogy amikor irigykednék másokra, vagy mások miatt magamat lealacsonyítanám, és ez miatt táplálnék haragot a másik emberrel szemben (aki persze nem tehet róla), akkor már tudom, hogy hova is kell fordítanom azt az energiát, amit a haragra és az irigységre pazaroltam.

Hát bocsánat, hogy hosszúra sikeredett, de annyira bennem volt, hogy ez alatt a két hónap alatt mennyit formált-próbált az Úr és, hogy ismét rájöhöttem, hogy az imának mekkora ereje van. :)

Szeretettel ölelek Mindannyitokat! :)

Emese